

VOJENSKÉ HUMORESKY

od LUDĚKA ARCHLEBA.

Jiný vzduch.

Tuhou neděli, tedy po čtrnácti vojenských dnech výcviku vojenského...

Boty mu cítil Vopálka, bodlo rekrut ten a orlika u čáky rekrut...

A pan frajtr se skutečně nějak zabalil. Přišlat ráno pradelna a...

Ticho; rekruti přešlapují a je druhému upravuje růžici na čáku...

"Poslušně hlásím, pane frajtr, že mají boty už vycištěny a my...

"Kam se chystáte? Kam chcete..."

"Rekruti pohlížejí na sebe a jeden si bře odvahy..."

"Dnes je, pane frajtr, vycházka; ostatní jsou již pryč..."

"A to vám mám já prosit, vy chacha, abyste šli se mnou? Co? Nevíte, co se patří, když žádáte..."

A svobodník sjel s kavaletu jak se střela hrozivě se postavil před své ulekané poddané, kteří chlíplí...

"A když chce jít někdo do město, tak musí mít také k tomu peníze. To nevíte, že v Praze je..."

"A máte vy je? Hé?"

Hoši přešlapují kolem postele a jim horko. Každý šetří na vojny ty šestáčky jak může a škudlí...

Frajtr mezitím upravoval svoji ruku, jakoby si chtěl opět lehnout a...

"Já bych měl dvacet krejcarů..."

"Co je to—dvacetník!" pohrdá podofic, "s tím nejdu ani před..."

"To jste rekruti? Styďte se. My když narukovali, měli..."

Jsme peněz jako smetí a když šli jsme 'aus', to se měly šarše jako v ráji. Ale vy? Samá chamrad' žebrota. Nemáte ani pro sebe!"

"Já mám čtyřicet," ozývá se jiný hlasitěji. "No, vida, už to z vás leze! A co vy, Šarpatko?"

Šarpatka, habán jako hora a vyjedřený samými uzenkami z kanti-ny, se ošívá:

"Já nemám—"

"Tak, vy nemáte? Dobře! Deneš na deset vuřtů máte? Co je to na tom pláště za skvrnu? He? To je plášt' na vycházku? Hned s ním dolů! Doma zůstanete!"

"Pane frajtr, já mám — také dvacet."

"Co dvacet? Jakých dvacet? Plášt' dolů! A co je to na té růžici u čáky, he? To je vyčištěná růžice? No, počkejte, já vám dám dvacet — a svobodník sahá pro něco nad postel."

Šarpatka se ošívá, jako polský žid a nutí ze sebe:

"Já jsem si už vzpomněl. Já mám ještě zlatku v kufru."

"Ahá! Tak ven s ní! Vomáček, vyčištější mu tu růžici a ten plášt', voni se v tom vyznají. Tak kde je ta zlatka, daj ji sem; já ji v trafice rozměním."

A za chvíli stojí deset mladých vojínů před kasárními vraty.

"Tak vy dvacet, vy čtyřicet, vy padesát, vy třicet— a vy?" zabezpečuje se ještě jednou svobodník Kropáček.

"Zlatku!"

"Tak vida. A vy také zlatku?"

"Nu, když to už musí být!" vzdychá hlubocespořivý synek českého jihu a kývá hlavou.

"Tak je to v pořádku. Teď můžeme smělé jít do Prahy."

A svobodník napačetl v duchu 5 zlatých, vykročil přes náměstí a deset nováčků po dvou po třech šlapalo poprvé ve vojenském šatě pražkou dlažbu.

U první trafiky se svobodník zastavil, koupil si dvě viržinky, drobně ze zlatky zastrčil klidně do své prázdné tobolky, slámu z prvé zastrčil za ucho, druhou vsunul do záprsí a zapaluje si majestátně štíhlý smotek kyne nováčkům, by si také nakoupili.

Šarpatka čekal až na konec, doufal ještě stále, že se nad ním pan frajtr ustrne, ale sklamal se hořce. Konečně si i on koupil 2 'dlouhé' a zlostně tahal z nich koučou koufe.

Nědělní odpáldne rozvinulo se nad Prahou v celé kráse podzimní a deset nováčků se svým svobodníkem v čele stanovalo u 'Prašné brány' a rozhlíželo se na vše strany...

"Abyste neloudali po Praze jen tak ledabylo, chci vám také leccos povědít a ukázat. V Praze je věcí, o kterých se vám doma ani nezdálo a proto dávejte pozor na všechno, co vám povím a ukážu. O já znám Prahu jako své boty," vykládá svobodník Kropáček rekrutům pod Prašnou branou a hrdě pohlíží na své svěřence, v nichž vězí celá pěťka. Při myšlence té se mu zalesklo oko velice líšácky.

"Pane frajtr, co je tamhle to za vojáka, koukaj," táže se velikostí a krásou Prahy celý vyjevený rekrut Vopálka.

"Kde?"

"Tahle, co jde sem k nám."

"Ježíš — Marja, hoši, to je excellence pan feldcymastr—honem do posice, prsa ven a salutovat hezky podle předpisu, sice jsme ztraceni na věky," vyhrkl takřka jedním rázem frajtr a již hází ruku ke štítku čáky.

Rekruti po něm. "Jedna, dvě tři—dolů," počítají si v duchu, jak uvykli v kasárnách.

Excellence s úsměvem přešla, blahosklonně děkuje a svobodník Kropáček si oddechl, jako po vyhrané bitvě.

Když excellence zašla za roh, rýpaul úkradem svobodník Vopálku do žeber a huboval, jak se může jen tak hloupě ptáti, co je to za vojáka, když vidí před sebou jenerála se třema hvězdama; naučil-li se ve škole znát všechny šarše?"

"Učil, ale jenerála jsem jakživ neviděl, pane frajtr, tak jsem ho nemohl poznat."

"Kdyby byli slepý, jako kobyla od tramway, tak ho musejí poznat, rozumějí; proto to do vás cpeme. Ale kdo by se s váma teď zlobil. Zahneme semhle do Celetné ulice. Po Pffkopec chodějí jen samé excellence, páni officí a šarše. Já ku příkladu chodím s mojí panskou jen po Pffkopec a přede mnou a za mnou často samý officr. A tuhle, hoši, je náš vojenský kostel, vidíte. Tuhle budete stát na boží tělo a na vzkríšené a budete dávat salvy."

"Co budeme dávat pane frajtr?" uleknul se rekrut Šarpatka obávaje se opět nového vydání.

"Salvy! Vy nevíte, co je to? No, kdepak. Salva to je výstřel, který se dává při parádách do vzduchu a kdo ho zkazí, dostane nejméně dva dni arestu."

Rekrutům přešla husí kůže po zádech.

"A tohle je 'Pulverthor' čili Prašná brána, protože je stále zaprašovaná. Podívejte se na ni. A tenhle žlutý dům, to je kadetka. To je škola pro kadety, z kterých se pak dělají u regimentu páni officí. Když se někdo ve škole špatně učil a nosil domů dvojky, dají ho do kadetky a tam z něho vydrežurují pořádného kadeta. A protože vy jste se doma dobře učili, nebudete z vás nic," vtipkoval frajtr dle svého rozumu, nevěda, jak hlubokou pravdu byl právě řekl. A rekruti kývali hlavami a pohlíželi do oken kadetky, z nichž vyhlíželo několik frekventantů, majících patrně kasární vězení — pro dobré chování a učení.

Pak šli náš nováčkové Celetnou ulicí na Staroměstské náměstí. O tom věděl svobodník, že v předvečer narozenin císaře pána se na něm odbývá velké čepobití a na svatého Mikuláše velký jarmark.

Pak si vzpomněl Vopálka, že mu vyprávěli doma o orloji na řadnici a tu jim ukázal svobodník hodiny ty řka, že nejsou k potřebě, že z nich vzal slepý mládenec jedno kolečko a od té doby prý nejdu.

V tom však zavzněl zvonek, okénka nad hodinami se otevřela a dvanáct apoštolů zjevilo se po řadě zděveněným rekrutům. Když pak kohout zakokřhal nad nimi, smrt přestala tahat za provaz u zvonce a žid třásti měščem, stál i frajtr Kropáček celý udiven; věci těchto si sám byl dříve nikdy nepovsimnul.

Z rozpaků ho vytrhla okolnost, že jeden z nováčků ostře zasalutoval procházejícím se kolem poli-kajtovi. Vypeskoval za to mladíka důkladně.

"A tenhle dům si pamatujte; tady zůstává náš pan hejtmán. Kdyby vás sem pan šikovatel poslal štípat dříví, neb vyřídít jinou důležitou práci, tak abyste sem trefili. Číslo 15, rozumíte? Kdyby vám dala paní hejtmánová hrnek kávy nebo buchtu, tak ať jako slušní lidé políbíte ruku, to se sluší, slyšíte!"

Tak poučoval frajtr mladíky, byv sám tak před rokem poučován, ale zatajil, že tenkrát polbil ruku kuchaře místo paní setníkové a této že se svěřil — že káva byla hořká.

Rekruti obdivovali dům jako nový div světa.

Pak se točili několika uličkami a před jedním domem, nad jehož

vraty se skvěla jakás pozlacená křivka, fratr zastavil.

"Tenhle dům je také památným! Sem chodil před tisíci lety nebožtík král Václav se svým psem a katem na pivo. A proto tu říkájí od té doby 'uzlaté štíky'. Teď tam smí každý a proto tam půjdeme též. Ať se tam slušně chováte a pozdravíte, bývají tam také páni poddůstojníci."

Deset nováčků vešlo průjezdem do šeré místnosti a hodný Vomáčka hezky hlasitě pozdravil: "Poslušně hlásím, že jsem přišel do cimry!" jak ho v kasárnách učil; ještě dobře, že v místnosti byl hluk a hudba právě hrála veselý pochod. Svobodník jen zaťal zuby, ale usedl na lavičce u zdi a ro svěřenců kolem něho.

V místnosti bylo horko a hoši pláště svléci nesměli, neboť rekrutům se nedostává dosud salonního úboru, neb svátečních šatů a proto se potili v pláštích, až z nich teklo.

Horkem rostla žízeň a každý pil již čtvrtou, když pohlédl svobodník, který stále pošilhal po nedaleko sedícím děvčeti s desátníkem od jiného pluku, na hodiny a pravil:

"Tak, hoši, dopijte a zaplaťte. Já na vás počkám venku. Zaplaťte také za mne, pak se srovnáme."

Pan frajtr měl osm piv a čtyři viržinky, hoši se oškřibali, ale složili se a zaplatili. Byli rádi, že jsou již z té parní lázně venku.

Venku na ně čekal vůdce výpravy.

Hoši šli za ním a Šarpatka se divil, jak mohl král Václav v takovém horku a kouři si libovat.

Když došli až ke kasárnám, zastavil se svobodník a jakoby si na něco náhle vzpomněl, pravil:

"Kdybych vás někdy poslal pro alaš někoho, tak ať víte, kde ho kupuju. Pojďte se podívat. Pan šikovatel ho také bere tady u slečny Rézy."

A již zahýbalo ro nováčků se svým vůdcem k slečně Rézy.

Tam bylo veselo! Setkali se tam i s druhými nováčky a za chvíli účinkoval alaš na všechny.

Z místnosti zněla píseň:

A já budu voják,
a faso vat tabák,
peníze a chleba,
to je všechno zapotřeba...

Svobodník šeptal nenápadně jednomu nováčkovi po druhém něco do ucha a za chvíli se vytratil z krčmy. V kapse měl 2 zl. 50 kr.

Na věži bilo 9 hodin a před kasárny troubil trubáč večerku. Vojáci se sbírali a odcházeli domů; našich ro nováčků také.

Bolela je hlava, v mozku jim třeštily dojmy z ulice a hostinců a na tvrdém slámníku se to špatně usínalo. Před spaním každý čítal své milé šestáčky a poznal, že jich nápadně ubylo.

Ve tři hodiny přišel pan frajtr a vrávoraje upadl na svůj kavalet. Posílil se rádně na další pernou práci celého týdne 'u Lišku' se starými vojáky a mladými děvčaty.

A v pondělí ráno započala štrapače znova: "Jedna, dva, jedna dva..." jen že při tom poněkud hlava brněla; ale i ta přestala.

Pan frajtr byl na partu jako má slo.

KODAKY A CAMERA

ku okamžitému fotografování za

Skleněné pláty, blány, lučební potřeby a vůbec všeho druhu zboží nejlepší a nejnovější u

ALQE & PENFOLD CO., 1408 Farnam ul.

Zásobujem i poštovníky v oboru fotografie. Nálezpani obchodnjenu a nadřoženou řremou a uřřtujeme kařřdého, že u nich poctive bude obaloužen, i v oboru lékárnickém. — Red.

Dr. L. H. SIXTA, český lékař.

SCHUYLER, NEBR. Písárna v Hollmanově blocku. V druhém poschodí.

..PŘIBYVŠÍ DO OMAHA..

v Boston Store

UZRÍTE VŠE, CO VIDĚTI LZE V OBORU ZBOŽÍ

Střižního, pláště, zboží moderní a šperkovní, obuvi, obleky, koberce, čalouny atd. atd.

Vyplatí se Vám navštíviti Boston Store každý týden aneb každý den v celém roce. — Vždy uřřtíte nějaký nadobytčejný výprodej.

České prodavače naleznete v každém oboru.

Navštívivši Omahu učíte Boston Store svým místem odpočinku a písárny, místem kde možno vám se amýti a poobědvati, vůbec kde možno vám pohovětí si jako doma, neboť máme místa a zvláštňho zařízení pro každého a zcela zdarma všem. Jsme připraveni vzřiti v ochranu vařře zavazadla a balřčky, každý obdrží známku za vře a to zcela zdarma.

BOSTON STORE

J. L. Brandeis & Sons, roh 16. a Douglas ul.

Hledáte nový domov na venkově?

Pak-li ano, nejlepší hospodářské pozemky naleznete v české osadě MOSINEE Marathon County, Wisconsin. Je to v nejdřívější části Spoj. Států a ceny pozemků jsou dosud velmi nízké.

Tyto pozemky jsou žáducí,...

poněvařř spřátky jsou výhodně, půda úrodná a bohatá, cena jejich stále stoupá, podnebí zdravé a příjemné, výtečné trhy jsou na blřzku, mají čistou vodu a řřádná sucha, blřzke zeleznicní spojení, dobré cesty, školy, kostely a sousedství, jsou uprostřed obydleného a vzdělaného county, mají tolik dříví, které vynese více než co dáte za pozemek.

Můžete na nich pěstovati všechny druhy obřilí, chovat dobytek a provozovat mlářřství neb řřářřství. Proč byste kupovali pozemek za drabý peněz, když můžete dostati akr od \$5 do \$10? a pozemek jest mnohem lepší než v některé staré osadě. — Vydali jsme obrábřzkovou knřžku o české osadě MOSINEE a Wisconsinu, kterou pošleme každému zdarma, kdo miní do Wisconsinu přesřidřiti a zodpovřeme veřřkeré dotazy co nejrychleji. Dospisy své adresujte:

Bohemian Colonization Association, Box 286, MILWAUKEE, WIS.